

„Už?“

Za dveřmi vykoukla střapatá nazrzlá hlava. A hned za ní se objevily tři další. Jedna černá s hustými cůpky a dvě řídce plavé, skoro až albínsky bílé.

„No tak pojďte,“ usmála se na své děti, postavila na stůl dort s pěti svíčkami a skoro obřadně je zapálila, pěkně jednu po druhé – a v sobě si zatím s každým škrtnutím sirky přehrávala, jak ten rok po roku šel. Promítlo se jí to všechno od prvopočátku. Jak ho nechtěla, pak chtěla, potom si nebyla jistá, jestli čtvrté dítě nebude nad jejich síly... a jak je teď ráda, že ten zrzeček neskončil v její gynekologické kartě s popiskem *abortus artificialis*.

„No tak, Prokútku, pořádně se nadechni a...“

Než stačil nafouknout svoje pihaté tváře, hned se mu nad rameny zjevily dlouhé blondáté ofiny bratrů, pod nimiž se smály škvírky jejich očí. Než stačila kluky okřiknout, už mu z obou stran svíčky sfoukli.

„Hynku, Cyrile, jste zlomyslní,“ napomenul je táta, každého z nich vytáhl za jedno ucho a odtáhl k dřevěné lavici, kam je usadil. Než se vrátil ke stolu, aby nejmladšímu ze svých synů znovu zapálil dort, už tu práci za něj převzala Gita. Jejich nejstarší a ze všech dětí také nejrozumnější.

„Nefňukej, Prokútku,“ chlácholila ho, „víš, že to jsou sígři.“

Z lavice se ozvalo dvojité hlasité uchechtnutí, které sílilo tím víc, čím víc malý Prokop projevoval neschopnost sfouknout svých pět svíček. Poprskal dort a pak zklamaně sledoval, jak Gita místo něj sfoukává plamínky, které se komíhaly nad červenými svíčkami. Počkal, až maminka donese sedm talířků, položí je na jejich velký dubový stůl, dovolí bratrům, aby mohli odlepit zadky od tvrdé lavice, a nožem s nahřátou čepelí zakrojí první kousek. Byl rád, že první porce byla pro něj – pro oslavence, druhou dala tátovi, třetí klínek položila na talíř strýci Hubertovi, pak Gitě, čtvrtý dala sobě a teprve ty poslední dva Hynkovi a Cyrilovi. Ještě k nim zvedla prst a tónem učitelky, kterou doopravdy byla, řekla: „Ještě jednou budete dneska Prokopa zlobit, čeká vás zítra domácí vězení a za trest si vyplníte archy s vyjmenovanými slovy po b a p!“

Kluci se sice šklebili, ale už neprovokovali.

Lžičky klouzající po porcelánových talířích s jeleny postupně dobraly poslední sousto, Gita odnesla nádobí do dřezu, táta důležitě vstal, prošel se po pokoji a s očima stejně tajemnými, jako když k nim chodil Ježíšek, pronesl: „Dárek na tebe čeká venku, Prokútku!“ Máma utřela cípem zástěry Prokopovi pusku od čokoládové polevy, vzala ho za ruku a vyšla s ním na dvůr, před hájenku strýce Huberta, která sloužila rodině Foretových jako příjemné letní sídlo. Světle zelené oči malého chlapce zamžouraly do sluníčka, které se rozlilo nad krajem. Byly zvědavé a dychtivé.

„Mám hledat?“ ujistil se, že správně pochopil pravidla narozeninové hry.

Nesmělými kroky došel ke studni, ale táta se zasmál: „Zima, tam to není!“

Otočil se na patě a kroky skoro blešími se přesunul ke stodole. „Pořád chladno,“ napověděla mu Gita. Nakrabatil nespokojeně čelo a podíval se směrem k mámě. Panenky jejích očí ho jemným pohybem vlevo nasměrovaly ke schodkům, které vedly k půdě. Rozběhl se k nim, a už za sebou slyšel trojhlasně: „Hoří, hoří, hoří!“ Vyběhl po betonu a na pátém schodu uviděl krabici zabalenou do bledě modrého papíru, na kterém trůnila obrovská červená mašle. Popadl dárek a utíkal s ním dolů, schválně si sedl co nejblíže ke Gitulce, aby měl kluky v zádech. Škubnul mašlí, která se hned rozvázala, strhl papír a měl na kolenou už jen bílou

krabici s víkem. Tak strašně ho chtěl odklopit, ale zároveň se toho bál. Děsil se, že na dně té papírové škatule nebude krásná červená plyšová liška, kterou si vyhlédl v hračkárně a toužil po ní tak, že ji vměstnal na každý obrázek, který kreslil. Ta lištička byla už od jara hrdinou všech jeho malůvek. Byla mámou s malými liščaty kolem sebe, baletkou, výpravčí na železnici, příslušnicí SNB, ale i řidičkou bagru, jezdila s popelářským autem a taky v sanitce.

„No tak, Prokúpku, ty nejsi zvědavý?“ zeptala se ho máma.

Posmrkl, utřel si nos do hřbetu ruky – a teprve pak odklopil ten dekl. Na tři vteřiny pevně zavřel víčka a pak je rychle otevřel.

Byla tam!

Přesně ta lištička, kterou chodil obdivovat k výloze hračkárny v ulici, které máma říkala postaru Ferdinandova, ale on moc dobře věděl od soudružky učitelky z jejich oddělení, že se jmenuje Československé armády. Stál u té lišky každý den, když šli s mámou přes město ze školky, vždycky se pustil její dlaně, chvílku utíkal – aby u ní byl co nejdříve, prstíkem ji přes sklo pohladil, zamával, řekl pár slov... a teď... Teď je jeho! Vypadala úplně přesně jako liška z leporela, které patřilo k jeho nejoblíbenějším knížkám.

„Lištičko!“ vykřikl, odhodil škatuli na zem a přitiskl si červené plyšové zvířátko na sebe, „lištičko moje!“

Z ochozů pod skalkou se ozval dvojitý hurónský smích.

„Lištičko, lištičko moje!“ napodobovali ho Hynek s Cyrilem a smáli se tak, až otec musel zakřičet. Poslední dobou se mu zdálo, že ty dva výrostky už moc nezvládá – a dal si za úkol, že do konce prázdnin je musí pořádně zkrotit, zapojí je více do prací kolem hájenky, budou pomáhat jemu na dvoře, mámě v kuchyni a strýci Hubertovi v lese... a on je ten smích přeje!

Z obýváku táta ještě rychle donesl fotoaparát, aby si děti zvětšil, než se mu rozutečou, pak je poslal sednout si na schodky a každému donesl ze spížky žlutou limonádu s brčkem, která u nich byla k mání výjimečně, obvykle jen při dětských oslavách. Čtyři sodovky pomalu mizely v žaludcích jeho dětí a on s dojetím pozoroval, jak všichni vyrostli. Zvlášť Gitulka. Taková to byla žoužel, teď se ve dvanácti rychle vytáhla, zesílila, zakulatila se jí záda, zaoblily boky, a více se začala podobat španělské rodině jeho ženy. A pak kluci – ti zase byli kopií jeho genů, plavovlasí, modroocí, s výraznými lícními kostmi, které se při úsměvu nadzvedly tak vysoko, že přivřely oči a udělaly z nich jen dlouhé škvírky. Kluci oslavili v červnu jedenáct a přáli si kopačky a míč, nebo prak a nové udice. Byli tak jiní, než jejich nejmladší a taky nejkřehčí povahou i svou tělesnou konstrukcí! V Prokúpkovi se prolnula podoba obou rodičů, která geny smíchala tak mistrně, že měl kluk měděné vlasy, bílou pleť s pihami a velké zelené oči, které ale pořád vypadaly vyděšeně. A věděl proč...

Ti dva mu nedali pokoj! Pořád ho strašili!

.....

Máš, cos chtěla... říkala si v duchu, když se jí zvedla husí kůže a zježily chloupky nad tím, jak jí Hynek nestydatě sáhnul na prsa. Fyzicky jí z toho bylo zle, ale nemohla ani naznačit svůj odpor... když se jí povedlo mu tak jasně říct, že je obojetná. A mělo-li tomu tak doopravdy být, nemohla by přece cítit tělesnou nelibost nad tím, že jeho ruka sjíždí dolů, k jejímu klínu. Rozhodl se pro polohu, kterou ona předtím v hlavě zamítla. Letmo se podívala na hodinky, aby si odhadla, jak dlouho bude muset trpět. Ze svých dosavadních

chabých zkušeností si vyhodnotila, že do patnácti minut může být z jeho strany po všem... ona tu trapnost jen dohraje, a aby se pak nezbláznila studem, nechá si nalít ještě jeden gin. Nebo raději dva.

Jenže se mýlila. Hynek měl výdrž, se kterou nepočítala. I přes svůj hendikep pravé ruky si počínal jako herec z áčkového pornofilmu, střídal polohy tak rychle a obratně, že po půl hodině nevěděla, jestli se jí motá hlava z alkoholu, nebo z toho... že se jí to s ním celkem líbí. I když jemnost v tom rozhodně hledat nemohla, spíše si ji ochočoval s otevřenou až drzou drsností. Po hodině odpadl spokojeně na záda – zadýchaný, zpocený, ale šťastný –, ona mu pomohla od ochrany a rychle přeběhla do koupelny, která byla na druhém konci chodby. Cestou letmo nahlédla do pokojů dětí a zatetelila se nad myšlenkou, že možná už za pár měsíců bude chystat pokojíček pro své dítě i ona. Ostatně – neujistila ji včera její gynekoložka, že má krásně nastartovanou ovulaci a otěhotnění nic nebrání?

Vlétla do koupelny a naplno pustila sprchu, aby si Hynek myslel, že se šla jen opláchnout. Nachystala si stříkačku, nasála obsah prezervativu a pak ho stiskem palce pomalu pouštěla tam, kde to Hynek rozhodně mít nechtěl. Ona ale ano!

Když pak ležela na chladných kachličkách a čekala, až obsah doteče tam, kam má, zaklonila hlavu a viděla *ji* nad sebou – pohozená na koši od prádla ležela zvalchovaná a mírně opelichaná plyšová liška. Právě ta Lištička, kterou Hermína hledala a o níž při své návštěvě u nich tak tklivě mluvila. Všichni se dušovali, že ji nemají... a vida, ona sedí u Hynka v koupelně!

Zabalila se do osušky a vyšla k ložnici, kde právě spokojeně oddechoval Hynek. Když se k němu přiblížila, sáhl po ní tak chtivě, že jí bylo jasné, na co myslí. Ještě by chtěl repete! Tomu se ale ona byla připravena bránit, další sex fakt byl nad její síly, věděla, že by se měla rychle obléknout a nechat se taxíkem dovézt na nádraží, aby co nejdříve byla zase doma, u své Gity. Shodila ručník tak, aby pokud možno nic neviděl, oblékla si kalhotky, pak se otočila, zapnula si podprsenku a přes ni hodila košili.

„Proč máš tu Prokúpkovu lišku na koši od prádla?“ zeptala se letmo, aby řeč nestála nebo aby se netočila kolem další nabídky na soulož, která se evidentně Hynkovi povalovala na jazyku.

Prudce si sedl na postel a jeho oči se podivně zúžily, vypadaly jako hadí. A taky po ní hned zasyčel.

„Co je ti po tom? Co je ti sakra po tom!“ Křičel po ní jako smyslů zbavený. Pak vyskočil z postele, surově ji otočil, chytl za bradu a směrem k jejímu obličejí vyštěkl: „Jestli to někomu řekneš, tak si mě nepřej! Jasný?“

Vystrašeně kývnula, vycouvala z ložnice a pak i z domu.

„Přijdeš zítra?“ volal na ni z okna Hynek, v tu chvíli už uklidněný... a ona zřetelně kývla. Když už do toho jednou šla, musí svou šanci přece násobit. A aby to přežila, dá si zase gin, o kterém si ještě ze školy pamatovala, že byl původně vyroben coby lék na ledvinové potíže jedním profesorem medicíny, který smíchal dvě močopudné rostliny – olej z jalovcových bobulí a obilný destilát. Když na to pomyslela, uvědomila si, že se jí chce strašně moc na malou.

K taxíku už došla jako omámená. Nevěděla, jestli je to tím tlakem na močový měchýř, alkoholem, dobrým sexem, tajemstvím ve vlastní vagíně, špatným svědomím vůči Gitě, nebo tou scénou kvůli Lištičce, kterou vůbec nepochopila.

„Kde mám ty mušličky pro tátu,“ zajímal se František, „a kde mám tu ostnatou rybu?“ Gita mu všechny poklady, uschované v bezpečí jejího kufru, vydala a společně si vyšlápli k bráně domu. Už cestou v autě máma říkala, že si všichni dají kafe, přivítají se s Hynkem a teprve pak si vypakují zavazadla – ale s tímhle scénářem Gita nečekaně nesouhlasila. Bůhvíproč najednou otočila a řekla jim, že strašně moc ještě spěchá do práce, takže je vyhodí jen před domem a rychle pádí do Přerova. A než se nadáli, stáli na asfaltce vyklopení jako bábovky a mávali tetinu autu, které se tak rychle vzdalovalo jejich pohledům. Meda moc dobře vnímala, jak ztěžka se dědovi jde do domu – a věděla proč. Jenže kvůli Františkovi hrál tu radostnou hru na návrat, kvůli němu se přemáhal a přetvařoval. Avšak věděla, že hádka, kterou slyšela tři dny předtím v hotelovém pokoji, bude mít pro ně všechny neblahé následky. Děda byl tak rozhněvaný, že zcela jistě ještě dnes nechá věci plynout, ale zítra nebo pozítří otci jasně řekne, ať se vypakuje k některé ze svých milenek.

„Ach jo,“ řekla Meda, když vstoupili do domu. Nikdo její povzdech nevnímal, všichni se rozběhli po schodech nahoru, jen ona s dědou se šinula pomalu. Dědeček zapadnul do svého bytu a omluvil se, že je po cestě unavený – a půjde se na chvilku natáhnout... takže jí nezbývalo, než zrychlit tempo a jít za sourozenci. Před ní poskakoval František, v levé ruce mušle, v druhé tu rybu a rytmicky, skoro jako básničku, vykřikoval: „Ta-ti, ta-ti, ta-tín-ku... ta-ti, ta-ti, ta-tín-ku, ve-zu ti je-ží-ka!“ Po třetím zopakování byl viditelně mírně rozmrzelý nad tím, že otec nestojí v jejich patře a nevíta je s otevřenou náručí, ale lítost překonal, jakmile máma otevřela dveře bytu. Vlítl tam jak tajfun, prolítl všechny pokoje a pak poněkud nerytmicky až našťvaně všem oznámil, že táta místo vítání prostě spí v posteli.

„Tak ho vzbud', spáče!“ popichovala ho Natálka, zatímco máma už rovnala zavazadla k šatně, aby je mohla co nejdříve vybalit. „Tady je ale smrad,“ řekl František a zadělal si plátěným sáčkem s mušlemi nos i pusou. Druhou rukou si vytáhl tu ostnatou rybu a ze srandy píchl tátu do lýtka. Rozladilo ho, že se ani nehýbl, že leží na břiše jako placka a... no nic, píchl ho znovu a více.

„Tati!“ křičel mu přitom do ucha, „už jsme přijeli! Vezu ti ježíka!“

Meda vešla do ložnice, aby bratra zpražila – takhle tu křičet, to se přece nehodí –, ale i ona před závanem kyselého smradu musela zatáhnout hrdlo a dát si dlaň před pusou. Vrhla se k ležícímu otci, otočila ho a pak zděšeně oznámila všem, kteří se seběhli k jeho posteli: „Táta je mrtvý!“

„Běží liška k Táboru, nese pytel zázvoru. Ježek za ní pospíchá, že jí pytel rozpíchá. Běž zajíčku, běž za ní, pober jí to koření. Liška se mu schovala, ještě se mu vysmála.“

Proboha, proč ho každou noc v sanatoriu budí Gitin teskný dětský hlas, zpívající tuhle písničku? Proč pořád pod víčky, které uzavírají takřka slepé oči, vidí malého Prokopa? Proč je pořád vyděšen a není schopen mluvit? Proč mu nikdo neumí pomoci z toho stavu, kdy je vězněm svého těla? Proč se Erna odmlčela a posílá za ním jen tátu a děti? Proč máma podivně mlčí, když za ním přijede? Proč se Cyril ozval až teď, i když ho už dříve přes Medu a Natálku žádal, aby se tu stavil? S ním, zrovna s ním, potřeboval mluvit nejvíce. Ale on se tomu setkání

vyhýbal – a asi věděl proč. Ozval se mu až včera, řekl jen „brácho, přijedu“... a pak zavěsil. Divné. Celý večer nad tou očekávanou návštěvou přemýšlel – a ráno ho zase vzbudil Gitin tklivý dětský hlas: „Běž liška k Táboru, nese pytel zázvoru. Ježek za ní pospíchá, že jí pytel rozpíchá. Běž zajíčku, běž za ní, pober jí to koření. Liška se mu schovala, ještě se mu vysmála.“

„Sakra!“ zaklel ztěžka a pocítil palčivou chuť chytnout někoho za ruku a držet se ho, aby se nebál, aby si zvykl na tupý pohled do mlhy, která se mu prokousává do oka a halí před ním všechno do bílého oparu. I své ruce, které se mu teď klepou, vidí jako běžovou skvrnu. Musí ho tu vodit, krmit, sprchovat... a zároveň ho nutí, ať se všechno učí sám – říkají tomu tady samoobsluha: „Pane Forete, je čas učit se samoobsluze!“ Jasně, ať není na obtíž, oficiálně ho vedou jako chlapíka, který má doma ženu a předpokládá se, že ona se o svého muže postará... jenže on z drobných náznaků Franze Ackermanna pochopil, že Erna už s jeho návratem domů nepočítá. Že bude odsunut jinam... snad z blahosklonných důvodů, aby měl menší byt, kde se bude dobře orientovat. Že bude pobírat minimálně poloviční invalidní důchod, o tom už nepochyboval, stejně jako o tom, že se už úplně nevrátí ke své profesorské práci. Že nebude cestovat za studenty, aby jim přibližoval dobu paleolitu, kterou měl rád. Moc dobře také věděl, že už nikdy neuvidí ženská prsa a ani klín – a že když k němu bude Bůh milostivý, a on znovu nabude mužnou chuť, maximálně se nějaká chuděra uvolí k tomu, že si bude moct na ni sáhnout. Její krásu už ale očima neocení. Chápal, že jeho děti mu už navždy zůstanou v paměti ve věku, kdy je naposled spatřil, že Františka bude pořád vidět jako desetiletého kluka, holky bude mít před očima v podobě z léta toho roku, kdy přicházel o zrak. Sečteno a podtrženo, příliš nechápal, proč má vlastně žít. Kvůli komu? Navíc brácha... bráchova zrada ho bolela nejvíce, ale po celou dobu se mu snažil odpouštět. I tady, v sanatoriu, kde měli k dispozici i kněze, který za nimi docházel, aby je povzbudil v jejich těžkých chvílích. Hynek věděl, že Cyrila nezavrhne, ale mluvit... mluvit s ním bude muset.

Přijel něco po jedné hodině, kolik bylo přesně, to Hynek netušil – jistě věděl jen to, že už měl za sebou oběd i léky.

„Brácho,“ slyšel roztřesený Cyrilův hlas. A do místnosti vešly dvě postavy, které viděl jen jako rozostřené šedivé šmouhy – prostě takové mihotající se stíny. Až po chvílce Cyrilovi docvaklo, že by mu měl ujasnit, že za ním přijel na návštěvu se Svatkou.

No ano, se Svatavou Grossovou, jistěže ví, o koho se jedná, je to ta matčina pečovatelka, která s nimi strávila týden v Hubertově hájence a ke konci toho týdne klofla Cyrila. Moc dobře je Hynek viděl v lese, jak se drželi za ruce a pak se navzájem krmili malinami. Jenže teď... teď potřeboval být s bratrem sám, nechtěl k jejich hovoru přibírat žádné svědky. Po prvotních zdvořilostních frázích nakonec Svatku poprosil, jestli by nemohla chvílku počkat na chodbě, protože by rád s Cyrilem mluvil sám o věcech, které jsou jen mezi nimi. Cítil ve vzduchu její zaváhání, ale nakonec s vrznutím odsunula židli, a on slyšel tiché klapnutí dveří svého pokoje.

„Proč jsi mě chtěl zabít, Cyrile?“ zeptal se hned a bez omezíček, „proč jsi mi poslal tu pleskačku s metylalkoholem? Zůstane to mezi námi, neprásknu tě, jsi můj brácha... ale chci vědět, proč mě tak nenávidíš. Potřebuji to slyšet nahlas, abych to mohl přijmout třeba jako trest, nebo osud, prostě se s tím srovnat.“

Slyšel, že Cyril zalapal po vzduchu. „Já? Zbláznil ses? Nic jsem ti neposílal! Viděl jsem tě naposledy u Huberta v hájence, kde jsi mě pěkně zrychtoval. Pak jsem tě zahlédl na

příjmu v nemocnici. Mezi tím jsem s tebou nemluvil, vyjma jedné reakce na Facebooku, kde jsi psal o tom autíčku, se kterým jsme si v dětství hráli. Ale nic jsem ti neposílal, žádnou pleskačku! Šibe ti, Hynku?“

„Přišel mi od tebe balík... takový modrý kufřík, a v něm byla právě ta formule, přišlo mi logické, že mi naši červenou Lotusku posíláš jako dárek na usmířenou, k tomu byla přibalena pleskačka s vodkou a list papíru, kde bylo: *Jak sis přál, brácho!* Chceš mi říct, že ty jsi mi ten balík neposlal?“

„Ne!“ řekl Cyril jasně a rázně.

„Lžeš!“ zařval Hynek. A pak ještě třikrát: „Lžeš, lžeš, lžeš!“

Podle vrznutí dveří pochopil, že do pokoje přišla Svatka, která na chodbě asi zachytila jejich spor, viděl v mlze její siluetu a vnímal i to, že přistoupila k Cyrilovi a zřejmě ho hladila, uklidňovala ho svou hebkou teplou dlaní. „Chápeš, Svatko, že si můj bratr myslí, že jsem mu ten alkohol podstrčil já? Že prý jsem mu ho poslal poštou... rozumíš tomu nařčení? Tomu sprostému nařčení?“

„Co je to za blbost?“ slyšel Hynek hlas Svatavy Grossové. „Cyril by ani mouchu neplácnul, nebyl by nikdy schopný ti ublížit. Proč by to sakra dělal? Co sis to vymyslel? Co to na něj chceš hodit?“

„Udělal to, udělal,“ křičel Hynek jako malé zraněné dítě, „udělal to, aby mě potrestal za Prokopa. Nenáviděl mě tak, že mě chtěl otrávit, zabít!“